

EGYEDÜL A TAVASSZAL

*Fáradt lábam most dalolva dobban,
szívemben új nótákat zeng a vér,
friss erők pezsdülnek karomban
és öröm és könny belül harcra kél.*

*Most elhalt ősök sorsa leng körül,
szent tisztaság, nomád-árván menés:
a csend zúg, rámhull drága függönyül
és pogány kedvvel szemem az égre néz.*

*Csak tiétek vagyok most mező, nap,
a földből lehelnek tünt századok,
a Ma egy-egy lépéssel elmarad
s virágok kelyhén lelkem fáj, ragyog.*

*Minden, ami itt izzik, bennem él,
virágok szűz bomlása az enyém;
sötét dolgok zord bilincse nem ér
el hozzám s nem béklyóz meg feketén.*

*Vágyok tiszta lenni, mint a kék ég,
és szelíd, akár tarka-selymes rét;
zajból-kihullt gyermek, aki félénk
szájjal mormol ős, megszakadt mesét.*

*— Oh Nyugat, útvesztő éjed bomlik,
fény ver át, im, lomha messzeségen
s a Perc úgy ragyog fel bennem most, mint
ritka, tünt szivárvány fekete Égen.*